

HANNA HELLA

JOHN. 14

Kuvataiteen koulutusohjelma
2013

JOHN. 14

Hella, Hanna
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2013
Ohjaaja: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria
Sivumäärä: 25
Liitteitä: Ei liitteitä

Asiasanat: pimeys, valo, Jumala, häpeä, elämä

Tämän opinnäytetyön aiheena on kirjoittajan henkilökohtainen matka eheytyksen ja kasvun tiellä. Se kertoo kaunistelematta kivusta ja elämän vaikeudesta, sekä toivosta ja valosta. Keskeisenä teemana on kirjoittajan suhde Jumalaan, luottamisen vaikeus, suhteen kasvu ja syveneminen, pimeyden ja valon vaihtelu, menneisyyden kivut ja nykyisyyden pienet ilot. Se on kertomus toivosta ja rakkauden muuttavasta voimasta.

JOHN 14

Hella, Hanna

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2013

Supervisor: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Number of pages: 25

Appendices: None

Keywords: darkness, light, God, shame, life

The purpose of this thesis is to tell about the writers journey through personal growth and inner healing. It tells an unembellished story of pain and the hardship of life, as well as one of hope and light. Central theme revolves around personal relationship with God and the difficulty to trust. It is tells about the pains of the past and the small joys of the present time. It's a story of hope and the changing power of love.

SISÄLLYS

JOHDANTO

JOHDANTO.....	5
1 ÄÄNESI.....	6
2 MISSÄ SINÄ OLET?.....	10
3 EPÄREILUA.....	11
4 EN OSAA.....	13
5 SUKKA.....	15
6 KASVUKIPUJA.....	15
7 ILLUUSIO.....	17
8 OPETA MINUA.....	18
9 MUURIN PALASIA.....	21
10 HÄPEÄ.....	22
11 LAPSI.....	23
12 KOTI ON SIELLÄ MISSÄ MINUA RAKASTETAAN.....	24

JOHDANTO

Kirjoitan tämän ulos, koska haluan kertoa mitä minussa on. Kerron, jotta tämä musta tyhjiys tulisi ulos minusta. Se kiusaa ja tekee pahaa. Se ahdistaa ja saa minut häpeämään itseäni. En tahdo olla minä. Miksi en? Miksi tämä tunne on tässä taas? Se lähti hetkeksi pois. Miksi se tuli takaisin? Vihaan sitä. Mielessäni soi laulu, se tulee syvältä sydämeistäni ja täyttää tajuntani. Jos kello ei olisi kymmenen, jos olisin yksin jossain kaukana kaikista, minä antaisin sen tulla ulos. Mutta tässä ja nyt, en osaa. Olen rajannut ilmaisukeinoni surkastuneiksi jäänteiksi siitä mitä ne joskus olivat, sillä aikuinen käyttäytyy. Aikuinen tietää miten olla ja mitä tehdä, mutta pikkulapsi sisälläni parkuu täyttä kurkkua ja minä yritän tukahduttaa sen äänen, ettei se vain häiritsisi toisia aikuisia, jotka hekin tietävät miten käyttäytyä. He tukahduttavat itsensä lääkkeillä, viinalla, ruualla, seksillä ja materiaalilla, kunnes he tulevat niin täyteen tyhjyyttä, että puukottavat jonkun hengiltä lauantai-illan nakkikioskijonossa. He eivät vain enää yksinkertaisesti kykene pitämään sisällään sitä painetta, jonka vaiennettu pikkulapsi on saanut aikaan. Sairas vihayhteiskunta ei ole muuta kuin lauma pikkulapsia, jotka itkevät nurkassa yksinäisyyttään ja häpeäänsä. Miksi me häpeämme? Siksi koska meille on opetettu mitä me saamme tehdä, eli oikeastaan kuka me saamme olla, mutta me tiedämme, ettemme koskaan kykene täyttämään muottia oikealla tavalla. Vasemmalta me pursuamme ulos, oikealta me jääme vajaiksi, mitä ikinä me teemme, me emme riitä, mutta samalla me tiedämme olevamme liikaa. Meidän maailmassamme ei ole rakkautta tarpeeksi, eikä meidän sydämessämme ole toivoa. Me selviämme tappelemalla, tappamalla ja varastamalla, koska emme voi luottaa saavamme mitään ilmaiseksi. Me huudamme täyttä kurkkua, mutta kukaan ei kuuntele. Maailmamme on raaka ja pimeä. Minä kiertelen sydäntäni kuin kissa kuumaa puuroa. Olen tehnyt sitä vuosia. On aika luovuttaa. On tullut aika kajauttaa laulu, joka soi sisälläni.

1 ÄÄNESI

Joskus on sellaisia hetkiä, kun aika tuntuu vain pysähtyvän paikoilleen. Sitä odottaa jotain, mutta vastassa on vain hiljaisuus. Tuo hiljaisuus on lahjomaton, sanaton, lempeä. Se sulkee syleilyynsä kuin vesihöyry, joka pölähtää kiukaan kuumista kivistä. Se on toivottu lepoaika kaiken turhan juoksemisen keskellä. Mutta koska se on niin vieras, se käy joskus myös ahtaaksi. Minne tuon rauhan ja hiljaisuuden laittaisin? Taskuni ovat jo täynnä ja ympärilläni on kuori, joka suojaa sisintäni tällaisilta hetkilä. Siispä avaan television. Hetki oli lahja jollekin toiselle. Löytäköön se itse oikean osoitteen. Se varmasti jo tietää ettei ole tänne tervetullut.

Sinun äänesi on lempeä sointu korvissani. Se kuiskaa lupauksia tulevasta ja sydämeni tuntee sinun äänesi. Se luottaa ehdottomalla varmuudella ja odottaa uutta päivää sykkien innosta. Se tietämällä tietää ettei äänesi koskaan petä. Sinun äänesi on taidokas. Se tuntee kaikki oikeat painot, oikeat keveydet. Se osaa kaikki sydämeni nyanssit kuin ulkoa, vaivattomasti. Mitä on rakkaus? Eikö juuri sitä, että opettelee toisen sydämen kielen? Niin, sinä rakkaani, sinä tunnet sen. Tunnet sydämeni jokaista piirtoa myöten. Sinun äänesi palvoo sydäntäni ja sydämeni täyttyy pohjia myöten. Minun sydämeni on sinun ja sinun rakkautesi on täydellistä.

Sormet jäässä. Taas. Auttaisikohan jos laittaisin ne paidan sisälle. Jos vaikka kainaloihin. Niin, tuntuuhan se epämiellyttävältä, mutta ainakin lämpenevät molemmilta puolilta, kun ei ole ketään, joka ottaisi käteni omiinsa ja lämmittäisi. Tietenkin voisin laskea lavuaarin täyteen lämmintä vettä ja liottaa niitä kunnes sormenpäät muuttuvat rusinoiksi. Jotkut sanovat, että täytyy olla todella lämmin sydän, kun on noin kylmät kädet. Minusta se on hassu sanonta. Ehkä joku päivä löydän sen, joka ottaa kylmät käteni omiinsa. Ne lämpenevät ja heräävät eloon. Elämästä tulee erilaista. Kylmät kädet ovat kiusalliset. Ihmiset ihmettelevät niitä jatkuvasti. Tietäisivätpä miten kylmät varpaani ovat! Mutta käteni ovat siunatut. Ne hyväilevät mustia ja valkoisia kosket-

timia. Koskettimet tuntuvat sormenpäiden alla tutuilta ja täydellisiltä. Joskus sormet lepäävät koskettimilla raskaina. Ikään kuin koko maailman paino lepäisi niiden päällä. Toisinaan sormeni juoksevat koskettimelta toiselle luoden sävelkulkuja, jotka eivät ole tästä maailmasta. Niissä on sama melodia kuin äänessä, joka hyväilee korvia-ni ja soittaa sydämeni sävelmää. Sen rakkauden saavat käteni jakaa maailman kanssa. Miten suuri ajatus se onkaan! Miten suuri lahja! Ääni, joka minua rakastaa, haluaa rakastaa minun kanssani. Se haluaa kuiskia myös toisten korviin. Se haluaa puhua heille täydellistä rakkauttaan. Se haluaa kertoa osaavansa heidänkin sydämensä kielten. Miten suuri onkaan tuo rakkaus, miten lempeä tuo ääni. Ja niin harvat pysähtyvät kuulemaan sen. Kaunis hiljaisuus on liikaa. Voi vahingossa kuulla jotain sellaista, jonka ei kaiken järjen mukaan pitäisi olla olemassa.

Mitä voisin sanoa rakkaastani? Kuinka voisin kuvailla sydämeni rauhaa ja täyteyttä? Vain rakkaani voi sen täyteen tuoda. Sydämeni on tyyni, sieluni lepää, sillä sinä täytät sen riemulla. Minne minä voisin mennä sinun kasvojesi edestä? Kenelle voisin sydämeni vuodattaa? Kuka voisi ymmärtää sen korkeuden, leveyden ja syvyyden? Ei kukaan toinen. Sinun sydämesi on ainoa sydän, joka tuntee tuntemalla ja tietää tietämällä. Se tutkii syvemmältä kuin kukaan muu. Niin, miksi kulkisin kauas sinusta? Miksi piileskelisin käsivarsilta, jotka haluavat minua kantaa? Eikö sinun rakkautesi ole suloisinta, kauneinta, suurinta koko kaikkeudessa? Eikö rakkautesi ole lääke, joka löytää tiensä jokaiseen sydämeni nurkkaan? Niin, en juokse enää. En pakene enää. Sillä ei ole suurempaa rakkautta. Ei ole syvempää ymmärrystä kuin se, jonka sinä annat. Ei ole syvempää lepoa kuin lepo sinussa. Ei. En juokse enää. En karkaa sinun rakastavilta käsivarsiltasi. Minne minä voisin mennä? Vain sinussa on rauha. Vain sinussa on lepo.

Sinä tunnet minut. Sinä tiedät jokaisen ajatuksen. Mikään ei ole sinulta salassa ja silti sinä rakastat minua. Opinko koskaan käsittämään sydämesi intohimoa? En näe sitä. Mutta se ei voi estää sinua hukuttamasta minua rakkauteen. Jos vain uskaltaisin raottaa sydämeni ovea, voisit tulla ehkä sisälle asti? Jos vain uskaltaisin luottaa. Ehkä

tällä kertaa rakkaus on totta. Ehkä tällä kertaa se ei vedä minua nenästä, virnistä ilkurisesti ja juokse kulman taakse pidätellen naurua. Nenästä voi vielä vetää, mutta on aivan liian julkeaa nauraa päälle!

Mutta sinä olet erilainen. Sinun rakkautesi on erilaista. Se on teeskentelemätöntä. Kertaakaan en ole saanut sinua kiinni valheesta. Omaan epäluuloisuuteeni olen kyllä törmännyt. Se on kuin tiiliseinä, joka ilmestyy tyhjästä ja niin minä törmään siihen niin että rusahtaa. Keräilen itseäni pää pyörällä lattialta ja mietin, kuinka minä taas näin? Sitten sinä olet siinä ja autat minut ylös lempeästi hymyillen. Sinun hymysi hyväilee minua.

Minä haluan uskoa, että kaikki järjestyy. Eihän tätä voi kestää loputtomiin? Eihän? Enhän minä ole tehnyt mitään ansaitakseni tämän? Olen ollut aivan kuin kaikki muutkin. Miksi sitten toisilla tuntuu olevan kaikki paremmin? He tuntuvat uhkuvan elinvoimaa ja iloa, ja nauttivat jokaisesta päivästä. Entä minä sitten? Minulla kaikki on tyhjää ja kylmää, niin pimeää ja yksinäistä. Enkä edes halua pois omasta kurjuudesta. Se kaikki on niin tuttua ja turvallista, vaikka se onkin kauheaa ja merkityksetöntä. Entä jos lähtisin huomenna? Huomaisiko kukaan? Jokainen hetki painautuu veitsen lailla ihoani vasten, kunnes punaiset norot juoksevat alastonta vartaloani pitkin. Jokainen haava kirvelee, mutta niistä jokainen kuuluu minulle. Omistan jokaisen jäljen kuin kalleimman aarteen ja suojelen omaani, silmäterääni. Tässä on kaikki minkä tiedän. En osaa enää katsoa tulevaan. Suljen siltä silmäni. Se on liian täynnä vaihtoehtoja, joita en tunne. Tuntematon pelottaa minua. Olen sulkenut unelmat pois. Miksi unelmoisin? Mikään ei muutu. Se ei voi muuttua, koska sinä et ole täällä.

Sinä niin haluaisit katsoa minua silmiin. Sinä katsot ja odotat. Mutta minä en voi avata silmiäni. Kurkkaan nopeasti, mutta minun on pakko sulkea silmäni saman tien. Rakkautesi pakahduttaa jo valmiiksi ahtaan sydämeni. En pysty ottamaan vastaan kuin pienen pisaran. Tuntuu kuin rintani päällä istuisi elefantti. Silmistäni valuvat kuumat kyyneläiset. Ne ovat sekoitus surua, vihaa ja yksinäisyyttä. Haluaisin juosta

pakoon, mutta sinun rakkautesi houkuttelee minua lempeästi jäämään tähän. Se tuntuu kuiskaavan; ”Aika on tullut purkaa vanha niin, ettei jää kiveä kiven päälle. Anna minun kastella rutikuiva maa. Anna minun houkutella ruohonkorret esiin ja kutsua perhoset tanssiin. Anna minun herättää eloon sydämesi puutarha. Kevät on tullut ja talvi on mennyt menojaan.”

Kuulen sinun lempeän äänesi ja vaikka silmäni ovat kiinni, näen kasvosi. En saa mielestäni sinun katsettasi. Rakkautesi polttaa ja kirvelee rikki revityllä ihollani. Haluaisin huutaa kivusta, mutta en voi. En osaa. Vuosikaudet olen vain huutanut sisäänpäin, tukahduttanut kaiken todellisen itsestäni. En osaa olla minä. En enää, vaikka kuinka haluaisin. Mutta jokainen kyynel jonka itken on sinun rakkautesi aikaan saama ihme. Sinun katseesi sulattaa ikiroudan sisältäni. Kerros kerrokselta sinä kutsut minua elämään. Sinä herätät minussa toivon, sinä karkotat pelon. Sinä istut viereeni ja olemuksesi vakuuttaa minut. Tiedän ettet ole menossa minnekään. Mikään ei saa sinua lähtemään viereltäni, ei edes vihani, joka rönsyilee minusta ulos orjantapuroina ja myrkkykeisoina. Se ei säikäytä sinua. Olet ainoa, kenet olen koskaan tavannut, joka ei kavahda pimeyttäni, ei pelkää kovuuttani eikä koskaan luovuta. Niin, sinun sanaton lempeytesi herättää minussa toivon. Ehkä vielä joskus uskallan taas elää.

Minä tahtoisin tietää miksi, mutta sinä et vastaa. Sinä vain katsot minuun lempeästi kuin sanoen: ”Sitten kun olet valmis.” En usko sen päivän koskaan koittavan. Minua ei luotu tietämään. Tai ehkä luotiinkin, mutta minulla on rajat, jotka sinulta puuttuvat kokonaan. Joskus tuntuu, että välillämme on hyvin vähän sanoja, mutta sitten muistan taas, ettei sillä oikeastaan ole niin väliä. Syvin ystävyys on sanatonta ja syvää. Se ei tarvitse sanoja tullakseen ymmärretyksi. Sinun läsnäolosi on enemmän kuin kaikki sanat mitä maapallo päällään kantaa. Miksi edes yrittäisin ymmärtää mitä minulle tapahtui? Sydän kätkee kaiken niin taidokkaasti, ettei päällä ole mitään mahdollisuuksia pysyä mukana. Se häviää taistelun jo alkuunsa. 6-0.

2 MISSÄ SINÄ OLET?

Koitan kiskoa peittoa korviini. Peitto on aivan liian pieni ja huone aivan liian kylmä. Kylmät ovat myös sanat, jotka pyörivät päässäni loputtomana nauhana. En osaa vai-entaa niitä. Ne uhkailevat, syyttävät ja puristavat, eivätkä ne lakkaa koskaan soimasta. Ainoa turvapaikkani on unen maailma. Se on hajuton, mauton ja harmaa. Se on ainoa paikka, jossa äänet vaikenivat. Kämperryn mahdollisimman pieneksi ja odotan. Kyyneleeni ovat jo kauan sitten kuivuneet. En itke enää. Odotan vain. Minuutit tuntuvat pitkiltä. Toivon, että nukahtaisin pian. Pääsisin pois. Samaan aikaan toivon kuitenkin että pysyisin hereillä, koska aamu tulee hitaammin. En halua kohdata enää ainuttakaan aamua.

Minulla on valkoinen nallekarhu. Sen ruskeasta nenästä on kulunut nukka keskeltä pois. Sen valkoinen turkki on sotkuinen ja sen tummat nappisilmät ovat syvällä. Se on mielestäni aina ollut surumielisen näköinen, sillä sen toinen silmä on melkein piilossa. Sen nimi on Nallukka. Se on ollut minulla niin kauan kuin muistan. Se on kauan nallekarhu, jonka olen koskaan nähnyt. Yhä edelleen otan sen usein kainalooni. Se luo turvallisuuden tunteen, vaikka se ei elä eikä hengitä. Jokin siinä lohduttaa. Sen turkki tuntuu hyvältä käsivarttani vasten.

Tämä ihana valkoinen nalle vartioi suurta salaisuutta. Sen huulet ovat sinetöidyt. Ja hyvä niin, koska se tietää minusta hieman liikaa. Jokin sen surullisessa olemuksessa kiehtoo minua ja tekee oloni kotoisaksi. Meistä jokaiselle on niin tärkeää tulla nähdyksi ja kuulluksi. Oli kaiken näkemässä vaikka sitten vain vanha ja nuhrainen, surullinen nallekarhu.

Tein iltaisin pitkiä kävelylenkkejä ja etsin sinua. Etsin sinua joka paikasta. Tarvitsin sinua, mutta en löytänyt. Joka ilta lähdin ulos ja kuljin katulamppujen valaisemia katuja. Toivoin hartaasti, että tänään on se päivä. Mutta päivät muuttuivat viikoiksi, viikot muuttuivat kuukausiksi ja vuosiksi ja jokaisen päivän mukana pala minua katosi. En enää lähtenyt etsimään sinua. Alkoι olla jo liiankin selvää ettei sinua kiinnostanut tulla löydetyksi, koska olin niin ruma, niin perinpohjin kelvoton ja kamala. Si-

simpäni huusi kaipauksesta, mutta ääntäkään ei tullut ulos. Oli kuin joku olisi painanut mykistysnappulaa.

Kävelin usein sillan yli. Alhaalla kulki junarata sillan alitse. Katselin alas kuin lumotuneena ja mietin selviäisiköhän pudotuksesta hengissä. Ehkä jos kävisi oikein huono tuuri. Jokin houkutteli minua nousemaan kaiteelle ja heittäytymään alas, mutta yksi pieni hiljainen ajatus otti minusta otteen. ”Entä jos huomenna on se päivä?” Niin sitten laitoin hitaasti jalkaa toisen eteen ja raahauduin kotiin. Siellä minua odotti liian pieni peitto ja surullinen, nuhruinen nallekarhu.

3 EPÄREILUA

Tunsin erään pojan. On kummallista millaista ironiaa elämä joskus tarjoilee. Joku voi ajatella, että suhtautumiseni on outo tai jotenkin epäsopiva, mutta koen, että kohtaamisemme tällä elämän tiellä oli erittäin ironinen.

Tunsin siis pellavapäisen pojan. Hän oli lähdössä kotiin. Hän ei halunnut lähteä. Hänen elämänsä oli vielä kesken. Minä taas olin nähnyt mielestäni jo aivan tarpeeksi. Hän halusi elää normaalia nuoren elämää ja käydä koulua. Minä halusin kuolla ja lakata tekemästä yhtään mitään. Tunsin, että kaiken taustalla oli joku, joka nauroi kylmää, kovaa, teräksistä naurua. Sieluni silmin kykenin melkein näkemään, kuinka sen katse tihkui julmaa mielihyvää ja sen suupielet vääntyivät ivalliseen virneeseen. Se odotti tuntien sairasta tyydytystä. Sitten koitti päivä, jolle uskon sen nauraneen mustan sydämensä pohjasta. Muistan sen päivän. Minua ei naurata. Ei tipan tippaa.

On kaunis syyspäivä. Tuuli puhaltaa omakotitalomme nurkissa ja leikkii pensasaidan tulipunaisilla lehdillä. Aurinko lämmittää etupihan sepeliä kesän viimeisillä säteillä. Ulkona on kaunista, mutta sisälläni puhaltaa viima. Istun valkoisella pinnatuolilla. Sen maali on kulunut ja lommoilla. Tuolin jalat ovat koiran järsimät ja näyttävät siltä, kuin voisivat napsahtaa poikki koska tahansa. Nostan lankapuhelimen luurin ja näppäilen numeron. Luurista kuuluu kamalaa odotusmusiikkia ja sydämeni lyö tuhat-

ta ja sataa. Minua pelottaa. Aivoni surraavat. Ne seilaavat täyttä vauhtia ajatuksesta toiseen koittaen epätoivoisesti keksiä jotakin sanottavaa. Katselen keittiön ikkunasta ulos ja viimein kuulen nuoren pojan väsyneen äänen vastaavan. Oloni on hirveä. Mitä sanoa 17-vuotiaalle pojalle, joka on kuolemassa syöpään? Pojalle joka haluaisi elää? Emmekö me voisi vaihtaa paikkoja? Minä haluan kuolla. Juttelemme hetken niitä näitä, sitten lasken luurin vapisevin käsin. Tuuli leikkii yhä pensasaidan lehdillä. Tunnen oloni 100-vuotiaaksi. Haluaisin nukahtaa enkä enää herätä.

Sinä tulet viereeni. Me itkemme molemmat. Minä itken koska olen yksin. Tuntuu kuin pohjaton yksinäisyyteni voisi nielaista minut minä hetkenä hyvänsä. En halua olla täällä, en minä, en tässä, en nyt. Kunpa voisin olla joku aivan toinen! Kaikki olisi paremmin. Toiset ovat eheämpiä, älykkäämpiä ja hauskempia. Minä olen minä, eikä se koskaan kelpaa. Olen aina liikaa, mutta liian vähän, kaikki samalla kertaa. Siksi minä itken. Sinä istut vieressäni ja sinäkin itket. Sinä itket, koska olet aina siinä, olkapää vasten olkapäästäni, mutta minä lähdän iltaisin ulos etsimään sinua. Olen kadottanut kykyni nähdä sinut. Se murtaa sydämesi. Et halua mitään enempää kuin nostaa minut syliin, suukottaa kyyneleet poskiltani ja hyräillä korvaani lohdutuksen sanoja sydämeni kielellä, kielellä, jonka vain sinä ainoana maailmassa osaat. Mutta minä en kuule sinun itkuasi, en näe sinun kyyneleitäsi, en tunne sinua tässä paikassa. Täällä ei ole kuin pimeää ja ikävää. Täällä kaartuvat seinät uhkaavasti päälle. Näet sen kaiken ja siksi sinä itket, etkä sinä voi itsellesi mitään, koska sellainen sinä olet.

Aamun tunnit ovat niin pimeitä. Herätyskellon ääni tunkeutuu tajuntaani tehden taas mittaamatonta vahinkoa. En halua nousta. Minua ei odota mikään. En ole valmis kohtaamaan uutta päivää. Revin itseni väkisin ylös ja jätän peiton myytyksi sängylle. Keraän hitaasti vaatteet lattialta ja puen ne päälleni. Tarkistan reppuni sisällön. Ja laahustan eteiseen. Laitan jalkaani kengät, puen päälleni pipon, hanskat ja sinisen Adidas tuulitakin, joka on liian pieni. Se ei mahdu kiinni, mutta en kehtaa pyytää itselleni uutta takkia. Ulkona on pakkasta. Routainen maa on kova jalkojeni alla ja ilma kirpaisee nenänpäätä. Alan vähitellen herätä. Kello ei ole vielä aivan kahdeksaa,

mutta tiedän olevani vaarassa myöhästyä. Vaikka mitä sillä on väliä? Ei kukaan odota minua. Joudun taas istumaan tunnista tuntiin yksin. Jos joku istuukin viereeni, niin ei omasta tahdostaan. Opettajan mielestä tuntuu olevan tehokas rangaistus siirtää häiriköt minun viereeni istumaan. Siitä seuraa aina tynnyntynyttä mutinaa ja uusi vierustoverini siirtää pulpettinsa erilleen suurieleisesti huokaillen ja voivotellen.

Maailmani on muuttunut värittömäksi ja pimeäksi niin hitaasti ja tasaisesti, etten oikein osaa määrittää koska se alkoi, saati sitten miksi. Tiedän vain, että se on omaa syytäni. En ole osannut elää niin kuin pitää. Eihän koko tuntemani maailma voi olla minun suhteeni väärässä? Eihän?

4 EN OSAA

Sukelsin taas liian syvälle menneeseen. Sitten sinä tulit viereeni otit kasvoni käsiesi väliin, silitit hellästi poskeani ja kuiskit korvaani rakkautesi suloisia säveliä. Sanoit ettei minun pitäisi palata sinne enää. Siellä on vain kipua ja kuolemaa. Sanoit, että sinussa on elämä. Tässä hetkessä on kaikki. Lempeästi koitit tuoda minut takaisin, mutta minä olen muistojeni vanki. En osaa irrottaa kahleitani. Minut on sidottu anteeksiantamattomuuden paksuilla köysillä, yksinäisyyden piikkilangalla ja katkeruuden kettingeillä. En pääse irti vaikka kuinka pyristelisin. Vankilani ei ole ihmiskätköjen tekemä. Sitä ei voiteta tahdonvoimalla, sillä tahto on aivan liian heikko ja taipui-
sa.

Sinä et kuitenkaan luovuta. Sinä tiedät totuuden. Olet maksanut täyden hinnan saadaksesi istua viereeni, saadaksesi lohduttaa minua ja hyräillä korvaani. Olet kantanut kaikki haavat ja kahleet. Olet vapauttanut minut, mutta minä en osaa olla vapaa. Kuinka voisin? Niin kauan ovat piikkilangan piikit painautuneet syvemmälle lihaani ja köydet ympärilläni kiristyneet kiristymistään. Vapaus, josta sinä korvaani kuiskit, kuulostaa illuusiolta. Se venyttää mielikuvitukseni äärimmilleen. En jaksa ottaa sanojasi vastaan. Siksi vain istun ja annan sinun hyräillä korvaani ja silitää poskeani. Eh-

kä tulee se päivä kun jaksan kuulla sen mitä sanot ja ymmärrän sen sydämelläni. Mutta se päivä ei ole vielä tänään.

Sinä opetat minua jälleen kävelemään. Kuljet vierelläni kun otan haparoivia askeleita, varovasti yhden kerrallaan. Sinä olet vieressäni ja opetat minua puhumaan omia ajatuksiani omalla äänelläni. Sinä rohkaiset minua huutamaan kurkku suorana ja houkuttelet katkeruuden myrkkyä tulemaan ulos. Sinä pidät minua lähelläsi kun pinsetit kädessäni lähestyn piikkejä, jotka on lyöty syvälle minuun. Yksi kerrallaan ne saavat lähteä. Melkein kiljut riemusta jokaisen haparoivan askeleeni jälkeen ja hymysi on niin leveä, että pelkään poskilihastesi menevän vuosisadan pahimpaan kramppiin. Sinulle tuntuu riittävän, että olen olemassa. Se saa sinun kasvosi loistamaan ilosta. Sinä riemuitset minusta, enkä minä kykene ymmärtämään miksi. Päivä päivältä tulen puhtaammaksi. Riisut yltäni jokaisen valheen, jonka olen kuin huomamatta imenyt itseeni. Vähitellen oloni kevenee. Sinä annat minulle ääriiviivat, jotka eivät koskaan päässeet muodostumaan oikein. Kokoat minulle uutta kuvaa itsestäni. Tekeillä on maailman kaunein palapeli. Sinä ainakin tunnut olevan sitä mieltä. Minun on ehkä vielä vaikea nähdä, mutta aistin vapauden. Se saa minut hymyilemään. Hymyni on niin aito, että se on epätodellista. Tuntuu kuin se olisi ensimmäinen hymyni ikinä. Se on uusi ja täydellinen.

Tänään tapahtui jotain uskomatonta. Näin sinut! Sinä hymyilit minulle lempeää, arvoituksellista hymyäsi, joka on minulle tuttu ja rakas. Muistan sen aavistuksenomaisena välähdyksenä jostain kaukaa menneestä. Hetkeksi hymysi sai maailmani värit heräämään täyteen kirkkauteensa ja koin olevani enemmän elossa. Ohikulkijat katsoivat minuun hölmistyneinä. He eivät voineet käsittää sitä elämän riemua, jonka säteilevä hymysi oli saanut minussa esiin. En voinut lakata hymyilemästä tuota uutta hymyä, jonka olin vasta löytänyt. Se tuntui vain sopivan erityisen huonosti ilottomaan ympäristööni. Ihmiset ympärilläni tuntuivat jumittavan omilla määrätyn pituisilla ja muotoisilla radoillaan. Heidän kasvoiltaan paistoi huoli ja heidän huulensa olivat puristuneet suoraksi viivaksi. Heidän elämänilonsa tuntui olevan kortilla. He

säilyttivät sen rippeitä tiettyjä harvoja juhlahetkiä varten. Niinä harvoina hetkinä he ottavat housujensa taskusta pienen hymyn ja vilauttavat sen puolisolleen ja lapsilleen. Ja joskus harvoin he kaivaivat povitaskustaan tulitikkurasian. Siinä he säilyttävät lempeitä sanoja. Niitä he käyttävät erityisen varovaisesti peläten hukkaavansa ne kokonaan. He ovat ymmärtäneet jotain perustavalla tavalla väärin.

5 SUKKA

Sielussani on reikä. Tuntuu kuin voisin kadota maailmasta, eikä kukaan edes huomaisi minun puuttuvan. Ääni päässäni kuiskii minulle: ”Sinä et ole yhtään mitään. Olet sukka, haiseva, likainen ja arvoton, kertakäyttöinen. Niin, sitä sinä olet. Etkö huomaa? Ei sinulla ole ainuttakaan ystävää, ei ketään, jota kiinnostaisi olla kanssasi. Olet sääliittävä ja ruma. Katso nyt itseäsi! Olet valtavan kokoinen! Hukkaat vain toisten elintilaa. Etkö jo tahtois lähteä täältä pois?” Tappelen tuota ääntä vastaan, mutta olen voimaton. Olen käynyt tätä taistelua monta vuotta ja alan uskoa olevani väärässä. Onhan elämäni todistanut nuo rumat sanat todeksi lukemattomat kerrat. Minun ääneni on sekoittunut tuohon vieraaseen, kylmään, julmaan, teräksiseen ääneen. Sitä mukaa kun sisimpäni onkalo laajenee, painoni nousee ja persoonani kovenee. Olen valtavan kokoinen, mutta mikään, mitä sisään laitan ei voi täyttää tyhjyyttäni. En halua elää, mutta roikun täällä kuitenkin. Selviän.

6 KASVUKIPUJA

Senkin kusipää! Miksi jätit minut yksin? Miksi katosin juuri silloin kun olisin sinua eniten tarvinnut? Miksi et tullut kun huusin? Miksi olit niin hiljaa? Ja nyt olet siinä ja haluat, että minä katsoisin sinuun, mutta olen niin täynnä kipua! Luulisi sinun tietävän miltä hylätyksi tuleminen tuntuu! Varmasti sinä tiedät! Mutta silti sinä teit sen!

Mitä oikein ajattelit? Päätit sitten kokeilla kelluuko kivi. No, voin kertoa, että se ei kellu! Se jää pohjaan ja alkaa kasvaa levää. Siitä tulee vihreä ja niljakas ja ihmiset liukastuvat siihen. Oletko täysi idiootti? Minusta tuntuu välillä, että olet täysin tunteeton. Kuka toimii noin? Kuka satuttaa rakastaan tuolla tavalla? Maailmassa ei ole mitään mikä haavoittaa kuten hylätyksi tuleminen. Sinä tiedät sen ja silti sinä lähdit. Jätit minut selviämään yksin jättiläisistä ja maanjäristyksistä, tykinkuulat lentelivät ja puukot viuhuivat ympärilläni. Vesi, jota join oli karvasta. Kenkäni kuluivat puhki ja kävelin paljain jaloin elämäni sirpaleilla. Ne viilsivät syvään kuin rikottu lasi. Missään ei ollut varjoa, jossa levähtää päivän kuumuudelta, eikä suojaa yön kylmyydeltä. Olin vain minä. Yksin. Omillani. Sinä pompit jossain omilla teilläsi ja vähät välitit siitä, että kasvoin vihreää liejua ja että elämäni sortui ympäriltäni. Minä vihaan sinua. Olet suurin paskapää kenet olen ikinä tavannut. Ja silti minä kaipaen sinua, tarvitsen sinua. Rakastan sinua, enkä voi elää ilman sinua.

Sinä tunnet jokaisen ajatukseni. Ymmärrät jokaisen tunnetilan kuin se olisi sinun omasi. Sinä itket kun minuun sattuu ja hymyilet kun olen iloinen. Kykysi eläytyä on valtava. Tapahtui mitä tapahtui, voin luottaa siihen ettei kykysi elää se kanssani koskaan lopu kesken. Sinun kauneutesi lumooa minut ja sinun intohimosi saa minutkin syttymään. Palava rakkautesi on valloittavaa ja sylisi on aina avoinna. Milloin vain uuvun, saan tulla. Sinä vuodatat voimaa, joka saa minut virkoamaan. Kuin poimittu kukka, joka pitkän odotuksen jälkeen pääsee maljakkoon ja virkoaa, niin myös minä herään uuteen kukoistukseen. Juureni kasvavat sinuun kiinni ja imevät sinusta rakkautta. Ja niin puhkeavat vihreät hiirenkorvat ja kohta jo koko puu on täynnä vihreitä lehtiä. Voimistun ja puhkean kukkimaan. Linnut löytävät tiensä oksilleni. Kevät on tullut. Vielä vähän ja saan kantaa hedelmää. Muutos, jonka saat minussa aikaan alkaa näkyä. En sitä ehkä itse huomaa, mutta lintujen laulu todistaa uudesta elämästä.

Sinun hartiasi ovat leveät. Sinä et mene rikki vaikka raivoan ja kiukuttelen. Itse asiassa teet jotakin hyvin kummallista; sinä hymyilet kun huudan sinulle. Sinä iloitset jokaisesta vihaisesta sanasta, sillä nyt kun se on tullut ulos, se ei enää seiso sulkuna

välillämme. Kuinka sinä iloitsetkaan! Sanani eivät pysty sinuun. Sinä näet niiden taakse. Alan vihoihin ymmärtää. Jokainen hymy, jonka teeskentelin, sinä näit sen. Jokainen kova sana, joka sanottiin minua vastaan, sinä kuulit sen. Jokainen yksinäinen hetki, sinä olit siellä kanssani. Ja vaikka kipuni sokaisi minut ja vihani sai korvani sulkemaan ulos lempeän äänesi, sinä olit silti siinä. Sinä hyräilit yhä korvaani ja silitit hiuksiani. Sinun lempeytesi ei muuttunut vaikka minä muutuin, sillä sinun rakkautesi on ikuista. Se ei muutu vaikka minä uskoisin kuinka monta valhetta tahansa. Ja kun sinä katsot minuun sinä tiedät kuka minä olen. Osaat ulkoa jokaisen piirteen. Silloinkin kun pääni on sekaisin ja haluan luovuttaa; silloinkin kun olen hylännyt itseni ollakseni joku toinen, sinä et unohda. Sinä kannat minua sydämessäsi ikuisesti. Olen vihdoin päättänyt kysyä sinulta kuka oikeasti olen.

7 ILLUUSIO

Sataa lunta. Pienet jääkiteet satavat kasvoilleni yllättävän kovalla voimalla. Tuuli käy kimppuuni kovina puuskina, jotka salpaavat hengityksen. Mutta voin jo nähdä punaisen omakotitalomme. Se on kietoutunut valkoiseen kerrokseen. Minun täytyy rämpiä ovelle lumessa, joka yltää puoleen sääreen asti. Lunta on tullut paljon lyhyessä ajassa. Tällaisella ilmalla ei kukaan halua lähteä pihatöihin. Avaan ulko-oven ja astun eteiseen. Minua tervehtii ruskea nenä ja tuuheja valkoinen häntä, joka ei lakkaa heilumasta. Sisällä tuoksuu pesuaine, jouluruoka ja leivonnaiset. Kaikki näyttää hyvältä, ainakin ulkopuolisen silmin. Mutta minä tiedän kuinka paljon huutoa, kiukkua ja stressiä on leivottu jokaiseen torttuun ja pipariin. Siitä huolimatta me teemme tämän joka vuosi vaikkei kukaan nauti siitä. Kyseessä on taas yksi ulkoapäin saneltu normi, jonka me perheenä suoritamme. Valmistamme jouluruokia, siivoamme koko talon ja paketoimme lahjoja. Kaiken touhuamisen alla jokaisen sydän kuitenkin toivoo ettei kaikkea tätä taas tarvitsisi tehdä. Eikö olisi vain helpompi luovuttaa. Voisimme säästää rahat ja vaivan. Ei tarvitsisi pinnistää ja jaksaa. Kun ei jaksaa. Kuka on sanonut, että on pakko? Miksi me olemme perheenä nielleen tuon suuren valheen, että jouluku on lämmin perhejuhla? Entä sitten ne perheet, joiden pinnan alla kytee? Tämä juhla

on kuin rutikuiva halkopino kytevä puulattian päällä. Ei tarvitse olla nero tietääkseen miten tässä tulee käymään, Ja silti me antaudumme vaaraan aina uudelleen. Vuosi vuodelta käy todennäköisemmäksi, että kohta roihahtaa.

Minulla on oma tiilitehdas. Tuote jota valmistan on aika erikoinen. Raaka-aineina käytän kovia sanoja, halventavia katseita, itsekkyyttä ja kylmyyttä. Rakennan ympärilleni muuria. Laastina käytän välinpitämättömyyttä. Suojelen sisintäni, sitä pientä minuuteni sirpaletta, jota ei ole vielä astuttu murskaksi. Jos sekin rikotaan ei ole enää mitään syytä jatkaa. Muurini on paksu ja korkea. Se on suunniteltu tarkoin; siinä ei ole ainuttakaan aukkoa, ei yhtään ovea tai ikkunaa. On vain pienen pieni luukku, josta voi ryömiä sisälle. Mutta koska se on niin vaivailloista, ei kukaan juuri koskaan vaivaudu. Muurini on kova ja kylmä kuin jää. Ainoa vain, ettei edes keskikesän aurinko kykene sitä sulattamaan. Silmäni ovat ainoa reitti sisälle ja varjelen niitä huolella, varon katsomasta ketään liian pitkään. En halua kenenkään näkevän sisälle. En halua kenenkään näkevän kuka olen tai luulen olevani. Olen päättäväinen. Kukaan ei koskaan enää satuta minua. Yksikään sana ei enää uppoa minuun, yksikään halventava katse ei enää tavoita katsettani. Kukaan ei enää koskaan voi koskea minuun ilman lupaani. Kukaan ei enää ikinä kajoa likaisilla sormillaan siihen mikä minussa on vielä totta ja aitoa. Vaikka inhoan eristysselliäni, se on parempi vaihtoehto kuin ottaa riski ja paljastua. Niin monta kertaa minä kokeilin. Yritin luottaa. Mutta nyt ei kukaan saa enää tulla sisälle. Eikä sillä väliä, vaikka joku yrittäisikin. Eihän minussa ole tilaa. Unohdin näet rakentaa viemärin, ja luulen sinun ymmärtävän mitä se tarkoittaa.

8 OPETA MINUA

Olet luvannut, että tämä loppuu. Mutta minun pitää suostua olemaan tässä. Vaikka olen niin uupunut. Sanot, että kun vain jaksan olla, sinä nostat eletyn elämän taakan

harteiltani pois. Olet luvannut, että löydän levon sinussa, että kaikki uupumus karisee yltäni pois kuin kuiva savi iholta. Mutta haluaisin kaivaa itselleni kuopan ja käpertyä piiloon niin kuin eläimet tekevät. Ne etsivät itselleen suojaista paikkaa poissa katseilta, käyvät makuulle ja odottavat, että kuolema korjaa ne pois. Keneltä sitten haluaisin piiloutua? En ole edes ajatellut asiaa, mutta luultavasti koko maailmalta, itseltäni ja sinultakin. Sinun rakkautesi saa minut heräämään eloon. Elossa oleminen on tunteista ja se mikä on minussa sattuu liikaa. Jos se olisi fyysistä kipua minulta lähtisi todennäköisesti taju. Minä istun tässä ja tuntuu yhtä hyvältä kuin olisin fyysisesti tullessa. Kunpa olisin. Silloin voisin edes heittäytyä lattialle kierimään ja yrittää saada liekit sammumaan. Nyt en voi muuta kuin olla ja kärehtyä elävältä, koska sitä sinä minulta pyydät, tai siltä se ainakin tuntuu. En tiedä kenelle minun pitäisi raivota, mutta olen niin vihainen, että kohta varmaan poksahdan!

Opettelen luottamaan uudelleen. On vaikeaa avata sydän, joka on niin ruuhjeilla. Tiedän, että haluat kantaa minua. Tiedän, että olet siihen tarpeeksi vahva ja hellä, mutta sydämeni pelkää kosketusta. Se on arka ja vetäytyvä. Se ei ole tottunut helliin katseisiin, lämpimiin sanoihin ja rakkaudenosoituksiin, jotka ovat tuhlailtavia. Rakkautesi on kuin miljoona ruusunterälehteä. Ne hehkuvat kirkkaanpunaisina, tuntuvat samettipehmeiltä ihollani ja tuoksuvat raikkaalta. Sinä ympäröit minut niillä, ripottelet niitä päälleni ja minä nautin niistä, mutta jokin minussa pelkää, että seassa on ruusunpiikkejä, joihin satutan itseni. Se tekee minut varovaiseksi. Haluan oppia luottamaan sinuun. Tunnen sinun sydämesi kauneuden, mutta en ole vielä valmis. On tapahtunut liian paljon. En osaa unohtaa, en ennen kuin olet rakastanut minua tarpeeksi kauan. Jokainen päivä vie minua lähemmäksi sinua, mutta matka on pitkä. Minun pitää tehdä jotain ennenkuulumatonta; minun, joka olen tottunut häpeään ja itseinhoon, ylpeyteen ja omavoimaisuuteen. Minun täytyy antaa sinun kantaa. Minun täytyy antaa sinun nostaa minut syliin ja antaa sinun kantaa, lakata itse yrittämästä parantaa itse itseäni. Käteni ovat niin kovat. Rikon vain lisää. Mutta sinun kätesi ovat hellät ja pehmeät. Ne ovat lämpimät ja turvalliset, mutta kuitenkin ne ovat vieraat sydämeni kaaokselle ja pelkään niitä vielä. Mutta sinä et petä. Sinä tiedät mitä minä tarvitsen ja odotat kärsivällisesti, että suostun ottamaan sen vastaan. Odotat, että luovutan kaiken sinun käsiisi. Se ei kuulosta ollenkaan niin vaikealta. Tunnenhan minä

jo äänesi, sydämesi ja kätesi. Miksi siis pelkäisin? Tahdon hylätä kaikki valheet, jotka minulle on kerrottu. Olethan sinä itse näyttänyt minulle kuka sinä olet. Minä tiedän kuitenkin, että rikottu luottamus palautuu hitaasti, monen ihmeen ja kyynelien kautta. Sinulle ei mikään ole mahdotonta. Haluan sinut viereeni, haluan, että otat sydämeni käsiisi. Haluan, että sidot haavat ja puhdistat minut entisestä. Haluan, että tulet pimeyteeni ja kannat minut sinne, missä yötä ei ole, ei varjoja, ei kylmää. Sinne missä en ole yksin. Opetta minut luottamaan. Tiedän, että opin vielä. En ole tullut näin pitkälle jättääkseni leikin kesken.

Tulen syliisi taas. Tänään sydämeni jaksaa taas nähdä sinut, sillä se kipu, joka eilen sumensi silmäni on nostettu pois. Näen kauneutesi ja rauhasi. Lepään sylissä. Annan sinulle pelkoni, uupumukseni ja kysymykseni. Luovun niistä ollakseni sinussa, ollakseni täydellisessä levossa. Tänään minä uskallan avata sydämeni ovea hieman enemmän. Olen onnellinen ja sinä houkuttelet hymyn huulilleni. Sinä kastelet minut kuin sadekuuro aavikon. Pitkän kuivuuden jälkeen elvyn taas. Lepo sinussa on paikka jonne pelko ei yllä. Se on paikka, jossa saan luovuttaa sinulle kaikki suruni ja salaisuuteni. Se on luottamista siihen, että olet tehnyt kaiken, eikä minun tarvitse kuin olla ja elää. Luotan sinuun. En koskaan putoa, koska sinulla on universumin vahvimmat kädet. Niin kärsivällisesti olet odottanut, että ymmärtäisin sen. Joskus mietin, että puhumme eri kieltä, että tarvitsen tekstityksen ymmärtääkseni mitä sanot. Mutta tässäkin voin luottaa sinuun, pidät kyllä huolen, että sydämeni ymmärtää, vaikka pää laahaisikin perässä tai yrittäisi tehdä yksinkertaisesta vaikeaa. Niin usein huomaan itseni vääntävän asioita mutkalle. Ajattelen, ettei se voi olla niin yksinkertaista. Olen kai niin tottunut tekemään asioista vaikeampia kuin ne ovat. Sinä haluat viedä minut takaisin. Haluat, että luotan sinuun kuin lapsi. Sinä pidät minusta huolen. Kuulostaa ihanalta.

En tiedä mitä tapahtuu huomenna. Olen käyttänyt lukemattoman määrän tunteja elämästäni miettien huomista. Olen käynyt läpi eri kauhuskenaariot milloin mistäkin. Olen pelännyt niin paljon! Suurin osa peloistani on kuitenkin jäänyt toteutumatta. Aina joskus muistan olla sinulle siitä kiitollinen. On uskomatonta kuinka vaikeaa on elää tässä ja nyt, kuinka vaikeaa on luottaa, että sinä pidät huomisesta huolen. Silti

sinä olet luvannut minulle sen. Vain oma epäluuloni estää minua tarttumasta lupauksiisi ja näkemästä kuinka ne tulevat todeksi. Haluan oppia luottamaan. Ei kai se voi olla mahdotonta? Ethän sinä pyytäisi sitä, jos se olisi? En jaksa enää epäillä sinun sanaasi. Sinun sanasi valaisevat minun pimeyteni. Rakastan sinun ääntäsi, kuinka se lempeästi ohjaa ja kehottaa, kuinka se neuvoo ja rakastaa. Aina. Vilpittömästi ja lempeästi. Se toimii aina minun parhaakseni. Kunpa erottaisin äänesi muiden joukosta. Kunpa oppisin tarkasti kuulemaan sanasi. Mutta tämänkin sinä olet minulle luvannut, että sinun omasi kuulevat sinun äänesi.

9 MUURIN PALASIA

Vastapäätäni istuu nuorimies. Hän on vasta lapsi, mutta maailman pahuus on paljastanut kasvonsa tuolle pienelle pojalle. Hänen kauniit siniharmaat silmänsä ovat hämärät ja uupuneet. Minä luen niistä enemmän kuin sanat voivat koskaan kertoa. Istumme alas ja juttelemme. Minun ei tarvitse olla tässä kauaa tajutakseni, että meillä on sama vankila. En voi kuin rukoilla, että hänen tuomionsa jää lyhyemmäksi kuin omani. En pääse pois. Kuuntelen kuinka hän kertoo elämästään ja yritän hymyillä, mutta huomaa suojamuurini rakoilevan. Haluan itkeä ääneen, mutta nielen sen. Minä en itke. En toisten nähden. Se ei ole vaihtoehto.

Kävelen rappuset toiseen kerrokseen. Avaan asuntoni oven ja hymyilen. Olen sulkenut mielestäni sen mitä vain hetki sitten tapahtui. Vaihdan vaatteet ja istun sängylle, otan tyynyn syliini ja nojaan seinään. Annan hiljaisuuden täyttää tajuntani ja sekunnin murto-osassa muurini hajoaa kappaleiksi jalkojeni juureen. Luulin olevani vahva, mutta minussa on vain paikkoja paikan päällä, eikä minun kömpelösti kokoon kursittu olemukseni voi pysyä kasassa. Koitat ottaa minut syliisi. Inhoan itseäni. Olen kuin haavoitettu eläin, huudan kuin syötävä ja raavin käsivartesi verille. Vihaan sinua sydämeni pohjasta! Jos olisit ollut siellä, minä en olisi tällainen, en olisi riekaleina. Olisit voinut rakastaa minut ehjäksi. Nyt olet siinä ja minä haluan satuttaa sinua. Haluan huutaa maailman rumimmat sanat päin naamaasi. Haluan pyyhkiä lempeän ilmeen kasvoiltasi, mutta en tiedä ainuttakaan sanaa, joka kykenisi kuvailemaan raivoani ja

peittämään häpeäni. Haluan, että häivyt. Nyt. Vihaan sinua! Huudan sinulle kamalia asioita. Haluan nähdä sinun itkevän. Haluan repiä sinut palasiksi. Haluan, että suutut, että raivoat, että huudat minulle mitä minusta oikeasti ajattelet. Mutta sinä vain olet. En kestä sinua. Oma rumuuteni järkyttää minua, mutta en jaksa välittää. Haluan hajota, kadota, raivota, rikkoa, tuhota kaiken minkä ympärilläni näen, mutta kauan ja hartaasti opettelemanani varajärjestelmä pitää minut kuin naulittuna paikoilleni. Sovinnaisuus, mikä vitsi. Vihaan tunteitani, mutta en voi palata enää takaisin. Muurini on palasina, enkä jaksa rakentaa uutta. Kuolen mielummin. Vähitellen rauhoitun. Makaan uupuneena kivikasani päällä. Jaksan vain hengittää. Sinä tulet lähemmäs, painaudut peiton lailla ihoani vasten ja minä hengitän sinua sisääni. Sinä täytät minut.

Pelkään sinua. Pelkään, että olet kuin kaikki muut. Houkutteleva, mutta tuhoisa. En päästä sinua lähelleni. Minä sanelen rajat ja sinä kunnioitat niitä, mutta jos pääset lähemmäksi vaikka edes millimetrin vuodessa, se riittää sinulle. Tiedät mitä haluat ja sinulla on aikaa odottaa. Käymme uuvuttavaa näännytystaistelua. Haluan, että voitat pian, mutta olen kadottanut valkoisen lippuni, enkä uskalla nousta muurinharjalle seisomaan. Entä jos olen väärässä sinun suhteesi ja saan kirveestä kaulaani? Käyn loputtomalta tuntuvaa taistelua sinua ja itseäni vastaan. Väsyttää.

10 HÄPEÄ

Kävelen puistossa. Kauempana on pieni seurue japanilaisia turisteja. Ne höpöttelevät iloisesti ja räpsivät kuvia järjestelmäkameroillaan. Sitten ne huomaavat minut. Yksi heistä uskaltautuu ottamaan minusta kuvan. Mahtaa olla hauskaa palata takaisin ja esitellä sukulaisille nähtävyyksiä valkokankaalta. Tässä lentokenttä, Tuomiokirkko, Senaatintori, Musiikkitalo ja Kiasma. Niin, ja tämän tyttö tässä, hän ei ole aivan yhtä iso kuin äskeinen museo, mutta valtava kumminkin. Sitten he hihittelevät keskenään lihavalle länsimaalaiselle, joka ei kykene hillitsemään itseään. Häpeä. Voiko siihen kuolla? En usko, jos voisi, minua ei enää olisi.

11 LAPSI

Kompuroin pimeässä. Etsin turvapaikkaa, jossa on rauha. Sellainen, joka ympäröi minut joka puolelta. Maailma on täynnä valheita ja minä olen vain pieni tyttö. Yritän selvitä parhaani mukaan kaiken hämmennyksen keskellä. En voi kertoa kenellekään mitä tunnen tai ajattelen. Se ei ole turvallista. Ja mitä minä edes sanoisin? En ymmärrä itsekään. Antaisinko jonkun toisen katsoa niin syvälle sydämeeni, että hän voisi elää pelkoni, kysymykseni, vihani, turhautumiseni ja toivottoman syvän yksinäisyyteni? Hän katsoisi, kääntyilisi, tuntisi ja kokisi siitä jotain. Sitten hän kysyisi minulta väitänkö tämän kaiken olevan todellista. Ehkä hän sanoisi ettei voi uskoa sitä. Ja niin hän kävelisi pois jättäen mustan jäljen siihen kohtaan sydämessäni jossa äsken seisoi. Tai sitten hän toteaisi ettei voi korjata minua, ja kävelisi ulos elämästäni kadoten niin kuin ei olisi koskaan siinä käynytäkään. Parempi olla yksin. Parempi pysyä kiinni.

Istun kaupan aulassa ja odotan että on aika lähteä. Kaupungissa juhlitaan. Kaupan käytävällä astelee kiekkopaitaan pukeutunut maskotti kaasupallojen naruja kourassaan, etsien katseellaan lapsiperheitä. Jokainen pieni saa pallon ja leveä hymy valaisee lapsen kasvot. Ilo on aitoa, niin puhdasta ja kaunista. Minäkin haluan pallon, mutta välissä on liian monta elettyä vuotta.

Istun alas läheiselle penkille. Tunnen oloni lohduttomaksi ja uupuneeksi. En jaksakaan olla aikuinen. Minulta on jäänyt elämästä niin paljon asioita, joita lapset elävät, koska odotin, että elämäni tulisi joku, joka jakaisi sen kanssani. Se joku kun ei vain koskaan ilmaantunut paikalle. Sisälläni on tuhansia tyhjiä päiviä, jotka ovat jääneet elämästä. Sisälläni on naurua, joka on jäänyt nauramatta ja vitsejä, jotka jäivät kertomatta. Niin paljon leikkejä ja lauluja. Siellä on paljon harmaata, surullista, hajutonta ja mautonta elettyä elämää, joka on hitaasti soljunut eteenpäin. En halua katsoa siihen, mutta se on minussa eikä se jätä minua rauhaan. Ja sitten tämä maailma ympärilläni olettaa, että koska minusta on kasvanut kypsä, kykenevä aikuinen, elän sen mukaan ja täytän ikäni asettaman vastuun ja normit, mutta mitä minun pitäisi tehdä tuolle lohduttomalle lapselle sisälläni, joka itkee ilmapallon perään? Mitä minun pitäisi

tehdä lapselle, joka on jälleen kerran sivusta seurannut kun kaikki muut lapset saavat pallon, mutta hänet jätetään taas kerran ilman? Menisinkö sisälle kauppaan ja ostaisin itselleni hienomman pallon? Sellaisen jossa on kirkkaat metallinhoitoiset värit, sellaisen joka välkkyy ja kiiltelee auringossa? Ei. Lapset eivät osta itselleen ilmapalloja. Vain aikuiset tekevät niin.

12 KOTI ON SIELLÄ MISSÄ MINUA RAKASTETAAN

Olen löytänyt sinut. Olen tullut kotiin. Matka on ollut pitkä. Sinä olet odottanut kärsivällisesti, että lakkaisin yrittämästä ja antaisin sinun siivota sen suuren sotkun, jonka keskellä istun, makaan, kierin, milloin mitäkin. Saan olla lapsi. Saan olla tarvitseva, pieni ja heikko ja rakkaudenkipeä. Saan tulla kainaloosi ja jäädä sinne. Se on minun paikkani tässä maailmassa ja sieltä käsin saan elää elämääni. Minun ei tarvitse todistaa kenellekään, että minä pystyn, jaksan ja osaan. Saan olla pieni tyttö ja laittaa käteni sinun suureen käteesi. Sinä teit minut rakkautesi kohteeksi. Olet täydellinen Isä. Et ole luonut tähän maailmaan ainuttakaan vahinkoa, ällöttävää, oksettavaa, sairasta, rumaa, tarpeetonta tai kieroja ihmistä. Ei. Se kaikki on valehtelijan työtä tässä maailmassa. Hänen, joka halusi kohota kaikkea korkeammaksi. Hänen, jolla on orvon sydän ja orvon tavat ja ajatukset. Mutta sinä olet Isä ja tämä maailma on täynnä sinun lapsiasi. Monet heistä ovat petettyjä, rikottuja, valheen ja ylpeyden isän eksyttämiä, sydämeltään orpoja lapsia, jotka ovat langenneet pois siitä osasta, johon heidät on luotu. He ovat vaihtaneet täydellisen rakkauden ja huolenpidon omavoimaisuuteen ja ylpeyteen seuraten häntä, joka ei halunnut antaa kunniaa ainoalle, jolle kunnia kuuluu. Sinun sydämesi itkee, sillä jokainen ihminen on sinun lapsesi, jokainen, joka on koskaan tallannut maan kamaraa. Sinä tunnet jokaisen nimeltä. Olet suunnitellut heidät rakkautesi kohteeksi jo ennen kuin loit maailman. Sinä loit heidät rakkautesi kohteeksi, mutta he ovat kääntäneet kasvonsa sinusta pois ja kuunnelleet valheen isää. He ovat kuunnelleet häntä joka on tullut tappamaan, tuhoamaan ja varastamaan ja vääristämään sinun kuvasi lapsissasi, etteivät he enää tietäisi keitä he ovat ja mistä he ovat saaneet alkunsa. He ovat seuranneet häntä, joka haluaa kaikkien elävän orpoina, ilman rakkautta ja kotia, koska hän heitti pois omansa. Hän vihaa sinua sydä-

mensä pohjasta ja hänen ylpeytensä on vailla vertaa. Synti on hänen sydämensä asenne sinua kohtaan, asenne joka torjuu sinut ja sinun iankaikkisen rakkautesi ja läsnäolosi. Sinä rakastat ja vaikka hänelle ei ole sovitusta olemassa, sinä sovitit itsesi meidän kanssamme, kun lähetit poikasi kuolemaan ristillä. Sinä maksoit kalliin hinnan ja lunastit meidät. Ovi on auki. Saamme tulla kotiin jos vain haluamme niellä ylpeytemme. Sinä et ole ankara tuomari, etkä sinä ole aiheuttanut tämän maailman kurjuutta. Me olemme itse sen aiheuttaneet kuunnellessamme valehtelijaa, mutta ylpeydessämme ja sokeudessaamme syytämme sinua, joka rakastat meitä niin paljon, ettet pakota meitä valitsemaan itseäsi. Sinun rakkautesi on aktiivista ja intohimoista, mutta me sokeat ihmisparat kuljemme kauas sinusta, kiroamme sinua, emmekä anna sinun auttaa itseämme. Ryvemme kurjuudessaamme ja yksinäisyydessämme ja uppoamme vaikeuksiimme tai sitten elämme itseriihtöistä materian täyttämää pinnallista elämää juosten paikasta toiseen, yrittäen olla tärkeitä itsemme ja toistemme silmissä tajuamatta, että me olemme tärkeitä siksi, että me hengitämme. Sinä et odota meiltä suuria tekoja. Sinä haluat vain sydämemme ja rakkautemme. Et sinä tee meidän teoillamme yhtään mitään. Tyhjyytemme ja tarpeettomuuden tunteemme saa meidät juoksemaan karkuun itseämme ja me teemme kaikenlaista, ettemme jäisi kiinni siitä, että oikeasti me olemme eksyksissä, emme pysty, jaksaa ja osaa. Kodittomuutemme ja turvattomuuden tunteemme syö meitä, emmekä me kykene myöntämään, että unelmiemme puoliso, lapset, ura, ystävät tai elämän tarjoamat lukuisat nautinnot eivät kykene tyydyttämään tuota pientä sisäistä lasta, joka tarvitsee täydellistä rakkautta ja ikävoi päästä kotiin Isän syliin, jossa kaikki pelko katoaa. Sillä pelkoa ei rakkaudessa ole. Te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi, sinä kerran sanoit. Sinä olet totuus. Sinä olet minun Isäni. Sinä olet rakkaus.

Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei etsi omaansa, ei käyttäydy sopimattomasti, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaiken se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. Rakkaus ei koskaan häviä.

1 Kor. 13:4-8